

NIKA HOFFNER
TRILER

BETÓNOVÝ
HRAD

MARENČIN PT



NIKA HOFFNER

BETÓNOVÝ HRAD

MARENČIN PT

© Nika Hoffner, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2020
Design © Katarína Marenčinová, 2020
869. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0729-0 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0730-6 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0731-3 (ePub)

PRVÁ ČASŤ

Kapitola I.

Dve veci v ten večer zamestnávali myseľ Karly Marti-
novej: drevo a chlapec, ktorý spolu so svojím otcom zmi-
zol pred desiatimi rokmi.

Bolo to druhý raz, čo v ten týždeň vypadla elektrina. Karla zasvietila ťažkú baterku, ktorú jej pre takéto situ-
ácie kúpil syn, skôr než sa odsťahoval na druhý koniec
sveta. Pomaly šúchajúc nohami v papučiach sa vydala
zapaľovať sviečky, ktoré stáli rozmiestnené po dome od
posledného výpadku.

Karla brala podobné situácie s oveľa väčším pokojom,
ako by ich podľa jej názoru zvládal jej syn. On bol ale
celkovo úplne iný ako jeho matka, čo Karla brala so zho-
vievavosťou a nekonečnou trpezlivosťou bývalej učiteľky,
ktorou bola až do minulého roka, keď sa po tridsiatich
rokoch rozhodla odísť do predčasného dôchodku, ktorý
z časti financoval jej syn z jeho vysneného platu.

Po tom, čo zapálila všetky sviečky a v dome zavládlo
teplé šero, chcela zapáliť aj v krbe, ktorý síce nepotrebo-
vala, no už dávno si ho vybájila rovnako, ako jej syn ázij-
skú manželku a život strávený nad počítačom v nadná-
rodnej spoločnosti. No vtedy si spomenula, že nedoniesla
drevo. Skladovala ho v altánku v záhrade.

Cez veľké sklenené okná pozrela do čiernej temnoty tam vonku a zrazu tam bol on. Všade v jej mysli. Sama prekvapená ostala stáť a prvý raz, odkedy žila v dome v lone prírody, pocítila zvláštnu naliehavú túžbu nevyjsť von, do nepreniknuteľnej temnoty, ostať vnútri, v bezpečí.

Snáď to bolo tým – uvažovala s náhlym záujmom o ten myšlienkový zvrät –, že to zmiznutie bolo tiež ako temnota. Nie zlovestné, rozhodla sa rýchlo. Len rovnako nepreniknuteľné spoza jej okien. A tak blízko, až mala pocit, že keby otvorila dvere na terasu a načiahla ruku, mohla by sa toho dotknúť. Dotknúť sa chlapcovho ramena.

Vo vzduchu bol cítiť topiaci sa vosk sviečok, ktorých malé plamene vrhali na steny kmitavé tieň. Spod nôh jej sálalo teplo podlahového kúrenia, napriek tomu ju striaslo. Strach. Nie strach z tmy, ani zo samoty, ale obava, že pred desiatimi rokmi možno prišla o rozum.

Hodnotiaco pokývala hlavou a ďalej zamyslene hľadela do čierne. Čo ak bola už desať rokov blázon a nevedela o tom? Čo ak na smiešnych obavách jej syna naozaj niečo bolo? Ak to bola pravda, uvažovala, bolo veľmi dobré, že si to vedela priznať. Ešte aj vo svojej pomätenosti si dokázala zachovať trochu sebareflexie.

Odvrátila sa od okna a pobrala sa obuť si topánky. Napriek všetkému, napriek tomu, že v závere už aj ona začala spochybňovať vlastnú súdnosť, si na to pamätala, akoby to bolo včera.

Stará budova vo veľkom neutržiavanom areáli. Stavba bola jednoduchý kváder z hnedých tehiel s tromi alebo štyrmi poschodiami. Okolie bolo rovnako bezútešné. Brána, cez ktorú prechádzala, aby sa autom dostala bližšie k domu, bola červená od hrdze. Netušila, na čo stavba kedysi slúžila, najskôr v nej sídlila nejaká administratíva, no to muselo byť už dávno. Teraz v tej veľkej budove býval chlapec, ktorého otec Karlu platil za súkromné vyučovanie. Sedávali v jedinej miestnosti, v ktorej videla pár kusov nového nábytku: veľký kancelársky stôl, dve

kreslá, jeden menší stôl a na ňom kávovar. Prvýkrát, keď chlapca prišla učiť, ukázal na kávovar a slušne jej ponúkol kávu. Prišlo jej to vtedy úsmevné, ale len do chvíle, keď chlapec jednou rukou spravil dve espressá a z toho svojho si ihneď odpil.

„Zvyčajne kávu poobede už nepijem,“ vysvetľoval, keď si všimol jej výraz, „ale keby som to teraz do seba nekopol, asi by som zaspal a to by bola hanba a otec by mi to len tak ľahko neodpustil.“ Mal jedenásť rokov.

Učila ho matematiku, geografiu a dejepis. Za svoj život učila stovky detí v jeho veku a ihneď pochopila, že chlapec za stolom oproti nej bol zvláštny prípad. Toto poznanie sa rozhodla si pre začiatok nechať pre seba.

Dostať doňho vedomosti z geografie a niektorých oblastí matematiky bolo útrpné, hoci chlapec očividne nebol hlúpy. Na svoj vek bol vysoký, bledý, draho oblečený ako jeho otec a Karle Martinovej na ňom niečo veľmi nesedelo. Keď sa skláňal nad príkladmi, až mu tmavé vlasy viseli do tváre, Karla ho pozorne sledovala.

Chlancov otec ho volal Azra.

„To je skrátene od Azrael,“ vysvetlil Azra Husch, keď na to raz nenápadne priviedla reč.

„Biblické meno,“ poznamenala.

„Teologické,“ odvetil. „Otec má rád rôzne náboženstvá. Hovorí, že podnikateľ sa od nich môže veľa naučiť. A tiež má rád symbolizmus. Preto asi to meno. Ale všetci ma volajú len Azra.“

„A vieš, čo tvoje meno znamená?“

„Som z tej sily jeden diel, čo dobro koná, hoc zlo by páchať chcel.“

„To je Goetheho Faust.“

„Máme iné náboženstvo, pani učiteľka.“

„Azra, čo robievaš vo voľnom čase? Aké máš záľuby?“

Chlapec sa na ňu zamyslene pozrel sivými očami, než odpovedal. „Športujem.“

„Akému športu sa venuješ?“

„Mám tréningy bojového umenia.“

„A čo kolektívne športy s inými deťmi? Futbal napríklad. Hrávaš futbal, Azra?“

„Bosie hovorí, že človek sa môže spoľahnúť len sám na seba.“

„Bosie?“

„Otec,“ opravil sa chlapec. „Vyriešil som váš príklad, pani učiteľka.“

„Môj syn Azra,“ vysvetľoval pán Husch, keď sa prvýkrát stretli, „nechodí do školy. Ja robím na developer-ských projektoch po celom svete, čiže každý rok-dva som niekde inde, no a Azru brávam so sebou.“

Sedeli v kaviarni v meste, v rušnej finančnej štvrti. Za tie peniaze, ktoré Karle v telefóne ponúkol, bola ochotná chlapca súkromne učiť. Jej vlastný syn chcel ísť na neplatenú stáž do Austrálie a klamala by, keby tvrdila, že Huschov návrh neprišiel presne v správny čas.

„Keď som v krajine, zvyčajne sa zdržiavam v hlavnom meste, kde má moja firma sídlo. Máme tam byt. No pracovné povinnosti ma priviedli sem a úprimne povedané, cítim sa tu veľmi dobre. Chystám sa tu zrekonštruovať jeden objekt na moderné obytné priestory. Pani Martinová, hovorím vám to preto, pretože by mi veľmi vyhovovalo, keby ste Azru mohli doučovať tam. Ja vám ho tam doveziem a potom si poňho prídem. Máme prenajatý apartmán, lenže ja, ak mi to situácia dovoľí, rád pracujem z domova a často mávam videohovory so zahraničnými klientmi a na to potrebujem mať okolo seba pokoj. Dúfam, že ma chápete.“

Karla Martinová sa zhovievavo usmiala. Bolo jej to úplne jedno.

„Ďakujem, pani Martinová, len som nechcel, aby ste ma pochopili zle...“

„Myslím, že som v telefóne nezachytila, koľko má váš syn rokov.“

„Má jedenásť.“

Karla nadvihla obočie. Husch, ktorý sedel oproti nej v košeli a čiernom obleku, nemohol mať podľa jej odhadu tridsať rokov. Mala pocit, že mu svoj údiv dala dostatočne najavo, no na jej prekvapenie jej Husch pohľad opätoval. Mlčky na seba pozerali. Vtedy Karla prvýkrát uvidela niečo chladné v Huschových tmavých očiach.

„Vyzeráte veľmi mlado,“ prerušila ticho.

„Šťastné gény,“ vyceril zuby Husch a demonštratívne si prešiel prstami cez svetlú ofinu. „Ale jedným dychom musím priznať, že som sa stal otcom pomerne mladý.“

„V tom prípade vám patrí obdiv za úspešnú kariéru,“ usmiala sa Karla. Absolvovala príliš veľa rodičovských združení a vedela, ako narábať s týmto druhom chlapov. „Manželka vám musela byť veľkou oporou.“

„Žiadna manželka nie je,“ zarazil ju Husch a jeho chlapčenské črty na moment stuhli v akomsi neurčitom výraze. Potom sa opäť uvoľnil a veselo žmurkol. „Sme len ja a Azra.“

Husch vozil svojho syna do bezútešnej budovy na súkromné vyučovanie, presne ako povedal. Vždy tam boli skôr ako Karla. Husch sa opieral o stĺp, fajčil cigaretu a zamyslene hľadel do prázdna. Karle vždy úctivo kývol hlavou a Azru pohladil po vlasoch. Dnu s nimi nikdy nešiel, už ho iba videla cez okno, ako zašliapol ohorok, naskočil do veľkého čierneho BMW a odišiel.

Po niekoľkých hodinách znova prifrčal, vyskočil z auta so svižnosťou tínedžera a napravil si sako, skôr než si znova zapálil cigaretu a trpezlivo postával pred budovou, až kým neskončili.

Napriek tomu, že Karla bola presvedčená, že by tam dokázal tak stáť ďalšiu hodinu, nebola schopná učiť ani o päť minút dlhšie, keď začula prichádzať auto. Samotná jeho prítomnosť ju znervózňovala.

Ihneď ako vyšli z budovy, Husch už mal prsty v synových vlasoch a strapatil mu ich, až sa Azrova hlava kýva-

la zo strany na stranu. Keď vedela, že sa nedíva, prebodávala Huscha pohľadom.

Husch si potom opäť napravil sako. „Bol dobrý?“ spýtal sa Karly. Karla si ho mlčky premerala. Starší Husch bol plavovlasý, čiernooký a jeho jemné, nevýrazné črty tváre rušilo iba husté tmavé obočie, rovné ako pravítko. Azra stál ticho ako obvykle, tmavé rozčuchané vlasy mu padali do chudej popolavej tváre s ostrými črtami. V sivých očiach mal prázdny pohľad.

„Áno, bol dobrý,“ povedala.

„To je super,“ potešil sa Husch. „Ja ho tieto veci učiť nemôžem, ide ma z neho poraziť. Povedal som mu: budeš chodiť na doučovanie a naučíš sa to, inak ti odtrhnem hlavu,“ Husch sa veselo zasmial. „Ja ho potom po večeroch učím literatúru. To je pre mňa relax.“

„Goethe,“ usmiala sa. „Azra spomínal.“

Husch zmĺkol a prekvapene zažmurkal, akoby Karlu videl prvýkrát v živote. „Áno, Goethe.“ Pozrel na Azru. Potom späť na Karlu. „V každom prípade, geografia je tiež veľmi dôležitá.“

„To určite je.“

„Treba vedieť, kde je Chicago a Sicília a Belize.“

„Máte zvláštne priority, pán Husch.“

Na jej prekvapenie sa Husch zo srdca zasmial. Bol to čudný hrdelný smiech. „Máme radi filmy,“ ospravedlňujúco pokrčil ramenami. „Niektorí chlapci preferujú tyranosaura rexa, my Bugsieho Siegela.“ Potom rukami zakryl Azrovi uši. „Urobím všetko, aby som doňho dostal trochu geografie a dejepisu,“ zašepkal. Karla sa nútene zasmiala. Mala pocit, že Husch človeku ani nedával inú možnosť.

„Azra, čím chceš byť, až vyrastieš?“ spýtala sa ho po niekoľkých týždňoch.

Chlapec sa skláňal nad slepou mapou, do ktorej vpisoval názvy pohorí a riek.

„Neviem,“ pokrčil ramenami, no Karla tušila, že kľamal.

„Páči sa ti práca tvojho otca?“

„Áno. Vyplnil som všetko, ale toto som asi nenapísal správne.“ Podal jej mapu.

„Máš to správne, Azra, si šikovný.“ Položila mapu bokom. „Povedz mi, čo sa ti páči na práci tvojho otca.“

„Pani učiteľka,“ zastonal, akoby mal bolesti. Prekvapene sa narovnal. Vtedy konečne dokázala pomenovať to, čo vnímala od prvého stretnutia. Za stolom oproti nej sedelo stošesťdesiat centimetrov vysoké telo jedenástročného chlapca, no vnútri bolo čosi iné. Karla poznala deti, poznala ich veľa a rôzne typy. Zažila deti z veľmi slabých pomerov, deti bohatých rodičov, poslušné, problémové, zaostalé, snaživé, lenivé, učenlivé, nadané. V deťoch sa vyznala, bola to jej práca. Napriek tomu teraz sedela oproti niečomu veľmi čudnému.

Predklonila sa a uprene naňho pozrela. V očiach Azru Huscha nebol náznak detskej naivity, zvedavosti či údivu. Azra bol vždy duchom prítomný, jeho záujem nikdy nebol nespútaný, nič okrem jeho vlastných myšlienok neodpútalo jeho pozornosť. Učenie preňho nebolo hrou, bolo povinnosťou, ktorej sa rezignovane, ale zodpovedne poddával. Bol slušný a tichý, no v sivých očiach mal rovnaké mrazivé sebavedomie ako jeho otec. Pôsobil psychicky unavene a vyčerpane. Napriek tomu, keď si prehrabol vlasy alebo upravil sveter, Karla v jeho pohyboch s údivom nachádzala vtieravú zvodnosť jeho otca, vlastnosť, o akej ani netušila, že ju mohli mať jedenástročné deti.

„Čo sa deje, Azra?“ naliehala. „Povedz mi to. Záleží mi na tebe. Môžem ti pomôcť.“

Vtedy si chlapec priložil ukazovák na pery a nespúšťajúc z nej oči, pomaly potriasol hlavou. Neveriacky naňho hľadela.

„Nerozumiem tridsaťročnej vojne, pani učiteľka,“ povedal na záver.

Ani nepočula, kedy Husch prišiel. Keď skončili, stál ako vždy pred vchodom do budovy, tentoraz bez cigarety, s rukami zopätými za chrbtom. Sledoval ich, ako zišli dolu schodmi. Vlúdne sa usmieval, ale Karla tú zmenu cítila. Zastala pár krokov pred ním.

„Azra, choď do auta,“ prikázal bez toho, aby spustil zrak z Karly.

„Dovidenia, pani učiteľka.“

Husch počkal, kým sa dvere na strane spolujazdca nezatvorili. Pár sekúnd stáli oproti sebe. Potom sa zhlboka nadýchol a vystrel rameno.

„Pani Martinová, ešte som vám ani neukázal pozemok. Zatiaľ nič moc, ale musíte v tom vidieť potenciál. Podte sa so mnou na chvíľu prejsť.“

Potom čakal, kým k nemu nepodišla a s kamennou tvárou ho nechytla za ponúkané rameno. Vykročili spolu po špinavom asfaltovom chodníku. Prechádzkovým krokom kráčali okolo divokých krov a zožltutej trávy. Vo vetre povievalo igelitové vrečko. Husch sa usmieval pred seba, akoby kráčali ružovou záhradou. Čím ďalej boli od budovy a áut, tým jej jeho prítomnosť bola nepríjemnejšia.

„Pani Martinová,“ začal konečne Husch, „aký je váš názor na môjho syna?“

„Azra je veľmi vnímavý chlapec.“

„Vnímavý chlapec?“ zamračil sa. „To predsa nemôže byť to jediné, čo si o ňom myslíte.“

„Myslím si, že je veľmi vnímavý a rozumný. Nezvyčajne na svoj vek.“

„Hm,“ odmlčal sa Husch. „Nepripadá vám trochu čudný?“

„Pán Husch, zásadne nepoužívam slovo čudný v súvislosti s deťmi.“

„Pardon, tak teda výnimočný, to je asi to správne slovo, ktoré by ste vy použili. Nepripadá vám Azra výnimočný?“

„Azra skutočne je trochu nezvyčajné dieťa. Myslím, že

mu chýba spoločnosť jeho rovesníkov. Detské hry. Mať možnosť tráviť čas ako iné deti v jeho veku. Azra potrebuje kamarátov a chlapčenské záľuby. Nie Fausta a Bugsyho Siegela.“

„Au,“ odsekol Husch. „Mozambique drill, pani Martinová. Teraz ste mi dali. Dve do tela, jednu do hlavy. Diplomatically mi chcete povedať, že som zlý otec.“

„To nehovorím, pán Husch,“ odvetila pevne. Ich autá už boli v nedohľadne, budovu nechali ďaleko za sebou. „Ste mladý, to nemôžete poprieť. Hoci ste určite veľmi pribojný a životaschopný – za čo vám patrí zaslúžený obdiv –, boli ste sám ešte len dieťa, keď sa Azra narodil. Viem to, sama mám dvadsaťročného syna. A vy ste možno boli ešte mladší,“ úkosom naňho pozrela. „Preto si nechajte poradiť. Som presvedčená, že pre svojho syna chcete to najlepšie.“

„Verte mi, nič mu nechýba.“

Klameš, pomyslela si. „Pán Husch, možno by ste naozaj mali zvážiť zmenu Azrovho životného štýlu. Vy ste dospelý muž, ale on je dieťa. Nemôžete sa nazdávať, že ho budú naplňať rovnaké veci ako vás. Azra je osamelý.“

„Osamelý? To vám nepovedal Azra.“

„Nemusel. Viete, pán Husch. Rodičia s vašimi prostriedkami a prácou majú aj iné možnosti pre svoje deti. Veľmi obľúbené sú súkromné internátne školy, napríklad v Británii. O Azru by tam bolo výborne postarané a bol by obklopený rovesníkmi.“

„Vaše riešenie je dať ho na internát?“ naštvane zasipel Husch, až sa strhla. Jeho bežné, no jemné črty sa zasa raz skrivilili do kyslého výrazu. „Na taký ten chlapčenský internát? Môjho Azru? Neviete, čo sa na chlapčenských internátoch robí? Nepripadá do úvahy, aby bol tomu vystavený. Taký rozkošný chlapec ako Azra. Ktorého jediný príbuzný je na druhom konci sveta. Jackpot! Výborne! Naozaj úžasné.“

„Pán Husch...“

„Prosím vás!“ zastavil ju a hoci sa jej to nestávalo často, pochopila, že téma bola uzavretá. Na zatiaľ.

„Viete,“ pokračoval po dlhšej chvíli, „mne Azra nikdy nespomenul, že by bol osamelý. A viete, čo si ešte myslím, pani Martinová? Ja sa vás nepotrebujem na nič pýtať, ja viem, že je čudný. Lenže to je proste on a v tom je celý problém. Zrejme je iný ako ostatné deti, s ktorými ste sa stretli v škole a teraz sa ho snažíte posúdiť s ohľadom na svoje kritériá. Nedokážete sa zmieriť s tým, že preňho je byť normálny taký, aký je a že môže byť šťastný v živote, ktorý som mu vytvoril. Chceli by ste jeho život prispôbiť životom detí, s ktorými máte bežne dočinenia, lebo sa nazdávate, že v tom prostredí by ste ho vedeli lepšie pochopiť. To je pointa všetkého, pani Martinová. Môj syn je pre vás záhadou, ktorú sa zúfalo snažíte odhaliť. Preto ma obviňujete, že sa oňho dobre nestarám. Potajme ma podozrievate, že ho týram.“

„Pán Husch!“

Husch sa len usmial. Zrazu bol opäť uvoľnený, cítila to na svaloch jeho ramena. „To je v poriadku, pani Martinová. Život ma naučil, že všetko zlé človeka posunie ďalej. Vďaka vám teraz viem, ako môžem na niektorých ľudí pôsobiť. Môžem na svojej otcovskej prezentácii pracovať a v budúcnosti sa podobným konverzáciám vyhnúť.“

Obrátila sa naňho s hlbokým pohoršením. „Toto predsa nie je o vašej prezentácii, ide o Azru!“

Naklonil hlavu nabok, potom si to rozmyslel a prikývol. „Ale samozrejme.“ Cestu naspäť kráčali vedľa seba mlčky. Keď boli znova pred budovou, Husch ju poslednýkrát zastavil. „Tak znova o týždeň, pani Martinová. *Au revoir!*“

Zamávala Azrovi.

Späťne keď nad tým rozmýšľala – a rozmýšľala nad tým veľa a často –, chápala, že to mala tušiť. Keď sa o týždeň priviezla, bola hrdzavá brána zatvorená. Nebola ale zamknutá, a tak ju so škrípaním otvorila, aby mohla vojsť

autom do areálu. Huschovo čierne BMW tam prvýkrát nebolo pred ňou. Vchodová brána budovy sa už ale otvoriť nedala. Vytočila Huschovo číslo, ale odpoveďou jej bol iba hluchý signál. Čakala hodinu. Mala pocit, akoby jej železná päšť zvierala srdce.

Nasledujúci týždeň sa k budove odviezla každý deň po práci. Už nepočítala, koľkokrát sa Huschovi márne snažila dovolať. O týždeň sa rozhodla ísť na políciu.

„Chcete nahlásiť únos,“ zamračil sa postarší nadporučík, otec jedného z jej bývalých žiakov, keď sedeli pri jeho kancelárskom stole na stanici.

„Toho chlapca uniesol jeho otec.“

„V tom prípade by mal únos nahlásiť druhý rodič.“

„O žiadnej matke neviem, údajne má len otca.“

„Pani učiteľka Martinová,“ hlboko sa zamyslel nadporučík. „To potom nebude únos.“

Karla sa zhlboka nadýchla. Cítila, ako sa trasie od nervov a stálo ju veľa energie ovládať svoj hlas. „Vážený nadporučík, poznáte ma už dlhé roky. Sám viete, že som veľmi racionálna žena. Keď vám teda hovorím, že sa stalo niečo zlé, tak ma prosím berte vážne.“

„Prosím vás, upokojte sa, pani Martinová. Ak máte podozrenie na nejaký trestný čin, určite sa tomu budeme venovať. Ja len úplne nechápem, čo sa podľa vás stalo.“

„Tak ma počúvajte. Ten chlap, Husch sa volá, mi vozil toho chlapca na súkromné vyučovanie do jednej budovy, ktorú vraj plánuje rekonštruovať. Je developer, alebo aspoň to o sebe tvrdil. Od začiatku sa mi na tom chlapcovi niečo nezдалo. Snažila som sa z neho dostať nejaké informácie, ale odmietal mi čokoľvek povedať. Netuším ako, ale dozvedel sa o tom jeho otec. Veľa som nad tým rozmýšľala a jediná možnosť je, že nás celý ten čas odpočúval. Mala som s ním rozhovor a ten bol nanajvýš znepokojujúci, to vám poviem. S tým chlapom je niečo veľmi zle a idú mi prasknúť nervy pri predstave, že ten chudáčik Azra je teraz s ním, ktovie kde.“

„Azra?“ zamračil sa nadporučík.

„Áno, je to skrátene od Azrael. Azrael Husch.“

„Takže vy máte podozrenie, že tento Azrael Husch je týrané dieťa.“

„To zas nemôžem povedať,“ bezradne mávla rukou.

„Nemám na to žiadne dôkazy.“

„Pani Martinová,“ vzdychol si nadporučík vyčerpane.

„Čo odo mňa žiadate?“

„Aby ste našli Huscha a jeho syna. Ak to vôbec je jeho syn.“

„Ak nie je podozrenie na trestný čin, nemáme ho prečo hľadať. Je mi ľúto, ale nedoviesť dieťa na doučovanie nie je trestné.“

„Lenže, počúvajte ma,“ Karle už dochádzala trpezlivosť.

„Po nich sa zľahla zem. Budova, kde sme sa stretali, je úplne opustená. Jeho telefónne číslo je zrušené. Na internete po ňom nie je jedinej zmienky a keď som volala do pár firiem, nikto o ňom nikdy ani nepočul. Akoby ani nikdy neexistoval. Nezdá sa vám to aspoň trochu podozrivé?“

Nadporučík zobral pero. „Kde ste to hovorili, že ste toho chlapca doučovali?“ Nadiktovala mu adresu. „Pani Martinová, to je dávno opustená časť. Nechce sa mi veriť, že by tam niekto vozil svoje dieťa na doučovanie.“

„Pozrite mi do očí a povedzte, že klamem.“

Nadporučík odhodil pero a rezignovane vzdychol.

„Dobre, pani Martinová. Poznám vás už roky a za veľa som vám vďačný, čo sa týka školských čias môjho vlastného syna. Nie je na to žiaden dôvod, ale keďže ste to vy, tak vám sľubujem, že sa na to pozriem.“

„Viac nežiadam, pán nadporučík.“

„Dobre. Dám vám vedieť. Skúste to na zatiaľ pustiť z hlavy, pani Martinová.“

Čakala na jeho telefonát. Ozval sa po piatich dňoch. Pozvala ho k sebe domov. Poďakoval sa, keď mu doniesla

kávu a sadla si do kresla oproti. Nadporučík si pomaly odpil. Čakala.

„Pozrel som sa na ten váš prípad,“ začal so sklopeným zrakom. „Dokonca som si bližšie obzrel aj tú budovu, čo ste spomínali.“

„A?“

„A nič. Ten objekt aj s celým areálom patrí mestu a nie sú žiadne záznamy o tom, že by sa to azda malo rekonštruovať, o nejakých obytných priestoroch sa už vôbec nedá hovoriť.“

„Takže klamal!“ zvolala.

„Taktiež,“ pokračoval nadporučík a zjavne mu to nepadlo ľahko, „nemáme žiadne záznamy o nejakom Azraelovi Huschovi. Preveril som zopár Huschov, ale žiaden z nich nesedí na váš popis a žiaden dokonca ani nemá syna v tom veku.“

„To nie je možné,“ pokrútila hlavou. „Ako ho máme teraz nájsť?“

Vtedy sa nadporučík naklonil dopredu a položil jej dlaň na ruku. „Karla,“ povedal. Jeho výraz hovoril za všetko. Prudko ruku odtiahla.

„Ja nie som blázon. Boli ste vnútri tej budovy?“

„Bol. Žiadna stopa, že by tam v posledných mesiacoch niekto bol.“

„A čo ohorky od cigariet?“

„Žiadne ohorky tam neboli.“

„A čo stopy po pneumatikách? Sama som ich videla.“

„Priznávam, že tie som videl. No ako ste sama zistili, brána od areálu nie je zamknutá, hocikto tam môže ísť autom, keby veľmi chcel.“

„Prosím vás, načo by tam niekto chodil?“

„Ja neviem,“ pokrčil ramenami. „Na doučovanie?“

Karla rázne vstala. Prešla izbou a postavila sa k oknu. Cítila, ako sa od frustrácie trasie. Zhlboka sa nadýchla a zatvorila oči. Počula, ako nadporučík položil šálku.

„Chcete povedať, že aj tie peniaze, čo mi platil, som si vymyslela?“

„Posielať vám ich na účet?“

„Nie, dával mi obálky s hotovosťou.“

„Máte ich?“

„Dávala som ich Horstovi na účet.“

„Ach, Horst,“ spomenul si nadporučík. „Ako sa má? Neštudoval informatiku?“

„Je na stáži v Austrálii. Vracia sa budúci víkend.“

„No pekne,“ usmial sa nadporučík. „Asi vám chýbal, však? Nemusíte mi hovoriť, aké je ťažké, keď dospejú, sám to poznám.“

„Neviem sa zmieriť s tým, že je navždy preč.“

„Ale to zas nie! Vždy bude vaším synom. A sama ste povedali, že sa budúci víkend vracia.“

„Myslela som Azru.“

Počula, ako vstal a podišiel k nej. Opatrne jej položil ruku na rameno. Nespúšťala zrak z okna.

„Karla, veľmi si vás vážim. A preto ma počúvajte, keď vám radím. Najlepšie urobíte, keď nikomu o celej tej veci nebudete nič hovoriť. Verte mi, bude to pre všetkých lepšie. Ľudia by si mohli o vás začať všeličo myslieť. Každému občas preskočí, ale je lepšie, keď o tom cudzí nevedia. Viem, o čom hovorím. Pustite to z hlavy. Tešte sa na Horsta. Vypočujte si príbeh vášho syna z Austrálie. Na všetko ostatné zabudnite.“

O desať rokov na to jej Horst prispel na kúpu bungalovu so záhradou, potajme platil susedovi, poštárovi a záhradníkovi, aby na ňu dohliadli a odsťahoval sa na druhý koniec sveta, zo strachu pred dedičnou schizofréniou.

Kapitola II.

Keby Leo vtedy tušil, aká tragédia sa naňho po diaľnici z juhu predpísanou rýchlosťou rúti, ešte v ten deň by sa otočil na opätku, odznak aj služobnú zbraň by nechal na recepcii a odišiel by niekam ďaleko, kde by robil osobnú ochranku nejakému politikovi.

Neskôr bolo veľmi zložitá určiť, čo presne spustilo tú lavínu skazy, ktorá v priebehu jednej noci pod sebou pochovala kriminálnu políciu v onom hlavnom meste ich spolkovej krajiny. Našli sa rôzne názory a padali tvrdé obvinenia, argumentované zväčša pošepky na toaletách.

V centre pozornosti stáli predovšetkým dvaja ľudia, a to sám hlavný komisár Leo a vrchný komisár, šéf miestnej kriminálky, Alexander Bader. Leo, pretože s udalosťami, ktoré mali nastať, mal priamo dočinenia a jeho nadriadený, Bader, pretože bol priamym nadriadeným oboch dotknutých. No vo svojej podstate bola vina, ktorá na Badera doľahla, iba nevyhnutným vedľajším efektom viny Leovej. Aspoň tak si to Bader vysvetľoval, keď v súkromí svojej riaditeľskej kancelárie bodal hrotom pera do fotografie svojho najobľúbenejšieho vyšetrovateľa.

Mendel bol niekým, koho jeho neskorší kolegovia zo spolkového hlavného mesta označovali za dedinského policajta. Celých dvadsaťosem rokov svojho života prežil na jednom mieste, ktorého názov poznali akurát tak jeho obyvatelia a možno ešte obyvatelia dvoch susedných dedín, vzdialených dobrých dvadsať kilometrov a rovnako nepodstatných pre nikoho, okrem nich samotných. Poštár ho poznal menom a on poznal menom všetky psy. Počas služby nosil uniformu, jazdil vo Volkswagene a po

práci pil pivo v tamojšej krčme, pričom pozeral futbal na nástennom televízore. Miestni, ktorých priemerný vek bol šesťdesiattri rokov, ho považovali za národný ideál.

Jedného dňa sa stala udalosť takmer nadprirodzenej povahy. Dedinskému policajtovi sa v rozprávkovej sólo akcii podarilo odhaliť pervitínové laboratórium v jednom rodinnom dome a zatknúť dvoch dílerov. Tento výkon zanechal v nemom ohúrení široké policajné okolie. Z ich pohľadu to bol čin, ktorý by sa dal prirovnať k premene vody na víno. A reakcie na seba nenechali dlho čakať.

Vrchný komisár kriminálky Bader obratom tento policajný zázrak povýšil na jedného zo svojich vyšetrovateľov. Nikdy predtým Mendela nevidel, ani s ním priamo nehovoril. Dal mu poslať oficiálny e-mail s pochvalou, pod ktorý sa podpísal. Pochopil iba, že mladík bol zdržanlivý, keďže svoj úspech odmietol pre médiá komentovať, keď mu miestny týždenník túto možnosť ponúkol. Jediné, čo povedal, bolo, že je hrdý na to, že môže slúžiť vlasti v boji so zločinom.

Či bol Mendelov výkon výsledkom absolútnej náhody alebo takmer geniálnych schopností, bolo Baderovi v konečnom dôsledku jedno. Prirodzene by uprednostnil, keby mal vo svojej moci brilantný mozog, a keby smel o sebe hovoriť ako o tom, kto tento klenot polície objavil a umožnil mu plne rozvinúť svoj potenciál, ale v zásade preňho mali oba varianty rovnaký výsledok. Mendel.

Alexander Bader bežne sám seba s obľubou vnímal ako osudového človeka v životoch iných. Bol to upravený štíhly päťdesiatnik so sivými vlasmi a zhovievavým pohľadom. Zdôrazňoval kvalitu pred kvantitou a od svojich podriadených žiadal oboje. Dovolil si snívať o tom, aké by to bolo dostať pod svoje velenie skutočný talent. Hoci so svojimi komisármi nebol nespokojný, kvôli nevelkým úspechom vo svätej vojne, ktorú Bader viedol proti miestnej organizovanej kriminalite, mal od spokojnosti ďaleko, čo vráskami poznačovalo jeho inak príjemnú tvár.

Mendel prišiel z juhu a zároveň s ním prišlo zo severu náhle ochladenie s prudkým nárazovým vetrom. Mŕtvoľa vyplavená v prístave, nad ktorou stáli Leo a Aneta, obľčení v pršiplášťoch a s premokajúcimi topánkami, znamenala ďalšiu malú porážku pre vrchného komisára.

„Členok sa vplyvom zrýchleného toku vody odtrhol,“ ukazoval obhliadajúci lekár, čupiac pri mŕtvoľe. „Počasie iba urýchlilo to, čo by skôr či neskôr aj tak nastalo. Keď hodíte telo so závažím do rieky, je iba otázkou času, kedy ho opäť vyplaví. Tečúca voda ťahá mŕtvoľu so sebou a tkanivo na členku, o ktoré je priviazané lano, povolí oveľa skôr než v stojatej vode jazera.“ Prstom v rukavici ukazoval na rozmočený kýpeť nohy, zatiaľ čo uvažoval, ako dlho bude mať na toto ešte náladu. V poslednom čase sa mu stále častejšie stávalo, že pri pohľade na zakrvažené kašovité pozostatky tiel mu mimovoľne na um zišli paradajky, ktoré chcel pestovať, hneď ako sa na dôchodok odsťahuje na juh Španielska. Nostalgicky si vzdychol a zazdalo sa mu, že takmer cíti dotyky teplých slnečných lúčov na tvári, zatiaľ čo mu po igelitovom overale stekali kvapky dažďa.

„Nemohlo k amputácii dôjsť ešte pred smrťou?“ spýtala sa Aneta, asi tridsaťročná vyšetrovatelka športovej postavy s krátkymi plavými vlasmi a trochu detskou tvárou.

„Keby bez členka skončil v rieke, tak by istotne vykvrvácal, no telo by sa následne našlo veľmi rýchlo. Tento bol pod vodou hodný čas.“ Lekár sa sťažka postavil. Svaly na nohách už neboli tým, čím bývali. Ak bude pestovať paradajky, nasadí ich buď do vyvýšených záhonov, alebo bude sedieť na kempingovej stoličke.

„Chýba nám členok a chýba nám lano so závažím, no najpravdepodobnejšie sa to odohralo, ako som povedal,“ zopakoval lekár a Leo bol toho istého názoru. „Utopili ho alebo sa len zbavili tela?“ spýtal sa.

Hlavný komisár oddelenia organizovanej kriminality bol asi meter sedemdesiatosem vysoký chudý štyridsiatnik

s mäkkou oválnou tvárou, predelenou dlhým výrazným koreňom nosa. Úzke nedôverčivé oči a plné pery mu dávali povýšenecký výraz. Možno by spôsobil mladšie, keby nebolo kútov v jeho neupravených špinavo plavých vlasoch. Nebol to škaredý chlap, ale mal v sebe niečo nesympatické.

„Vzhľadom na stav tela to budem môcť povedať až po pitve,“ odmlčal sa lekár. „Ak by som sa chcel takto zbaviť tela, nehádzal by som ho do rieky,“ dodal a Leo presne vedel, kam tým mieril.

Bolo pol šiestej ráno. Traja ľudia stáli so sklonenými hlavami nad mŕtvolou. Leov vlastný výraz tváre sa mu zrkadlil v tvárach ostatných dvoch a zrazu si s pocitom, ktorý sprvu nevedel zaradiť, ale zrejme mal najbližšie k hanbe, uvedomil, akí otupení všetci boli. Človek je úžasne prispôsobivý a v schopnosti zvyknúť si je niečo milosrdné a hrozivé. Za posledné roky si jednoducho zvykli takto stáť nad mŕtvolami. Nech to bolo akokoľvek odporné a strašné, stávalo sa to takmer rutinou, nie síce pravidelnou, ale spoľahlivo sa opakujúcou.

Spomenul si na Anetu, keď k ním nastúpila pred vyše rokom. Prvýkrát, keď ju zobral na miesto činu, kde technici zo šachty vytiahli telo a všetci následne chodili po okolí a hľadali chýbajúcu hlavu, vracala. Neosobne ju vtedy potlapkal po ramene a rozmýšľal, prečo nemohol Bader prostriedky na nových zamestnancov jednoducho prideliť jemu. Tak by neboli úplne premrhané. Kriedovo bielu Anetu potom vzal do krčmy, kde do seba obrátila polliter a dve vodky a on ju zobral na milosť.

Posledné roky sa v miestnom podsvetí niečo dialo, čo predtým nebolo, alebo aspoň nie v takom rozsahu. Akoby sa modus operandi gangsterov a mafiánov zvrtol k ešte surovejšiemu, ešte brutálnejšiemu. Predovšetkým smrtiacemu. Začali padať ako muchy. Prirodzene, aj v minulosti sa sem tam objavila vražda nejakého zlosyna iným zlosynom a nikto sa nemohol ani jednému z nich príliš čudovať, no to bolo skôr neobvyklé a nasledovalo

to zväčša po dlhých mocenských bojoch ako definitívne vyvrcholenie. Oni následne niekoho zatkli, pretože to sa zas očakávalo od nich a tým bol na nejaký čas pokoj.

Ale toto bolo niečo iné, niečo skazenejšie. Gauneri sa medzi sebou mrzачili a zabíjali a ani on, ani Aneta, ani obhliadajúci lekár nad nimi nesmútili. Lenže v poslednej dobe sa do pocitu, aký v Leovi podobné prípady vzbudzovali, predsa len primiešala akási kyslá pachuť zlej predtuchy. Bolo to zvláštne a ťažko uchopiteľné. Intenzívne pociťoval – a bol si istý, že nebol sám – trestuhodný zásah do rovnováhy vecí. Niečo sa zmenilo, to bolo jasné, niečo v najhlbších pomeroch podsvetia a bolo to čosi patologické, ako pleseň alebo tumor. Doposiaľ boli voči tomu bezmocní a hoci každá nová mŕtvola poskytovala novú nádej na pokrok, zatiaľ sa posúvali v centimetrových krokoch. Bolo to depresívne a Leo sa rozhodol to zajať veľkými raňajkami, pomarančovým džúsom a kávou.

Chceli, aby sme ho našli, nevyslovil, keď s Anetou sedeli v neďalekom bistre.

„Rátali s tým, že ho jedného dňa vyplaví,“ povedala ona a zahryzla do obloženej bagety.

„Hm,“ odpovedal a zamyslene sa mračil z okna. Tolko vecí, nad ktorými bolo treba rozmýšľať a ktoré musel uskutočniť. Musel podať hlásenie Baderovi a spolu s ním musel vymyslieť oficiálny postup. Zároveň si musel premyslieť svoj vlastný postup a uvážiť, u koho začať, aby si udržal dostatočný náskok pred vyšetrovaním. A do tretice, aby toho nebolo málo, dostal na starosť nového vyšetrovateľa, ktorý nestihol prísť dostatočne včas, aby sa povracal na mieste činu.

„Inak ho mohli jednoducho zakopať v lesoch,“ nahlas uvažovala Aneta. Bola od Lea asi o desať rokov mladšia, mala krátke plavé vlasy a športovú postavu. Leo rozmýšľal, ako dlho potrvá, kým zistia totožnosť obete.

„Alebo niekde zaliať betónom,“ spomenula si na jeden z bývalých prípadov.

Lieskovec, už si spomenul, to bolo jeho prezývka. Leo sa ešte stále s pohľadom upreným z okna poškrabal na dvojdnovom strnisku. Pomaly nachádzal, čo od momentu obhliadky mŕtvoly lovil v pamäti. Lieskovec raz kameňom do hlavy premohol ozbrojeného policajta. Policajt prežil s trvalými následkami a Lieskovca nemohli zatknúť, pretože zranený policajt si na útok nedokázal spomenúť a nikto v polícii okrem Lea netušil, kto bol útočníkom. Ktovie prečo Lieskovca odpravili. Bude musieť kontaktovať pár ľudí, aby to zistil.

„Kedy ti príde ten zázračný chlapec?“ zmenila tému Aneta.

„Netuším,“ odvetil. „Myslel som si, že ho Bader rovno pošle za mnou, ale asi ho má na ústredí.“

„Leo, je šesť hodín ráno.“

„Boha, tiež pravda,“ pokrútil hlavou. „Niekedy zabúdam.“

„To ide so starobou,“ usmiala sa Aneta „A čo je to vlastne za zázrak?“ nadvihla obočie a odhryzla si veľký kus bagety.

„Volá sa Mendel, sám vypátral perníkovú kuchyňu a sám zatkol dvoch dílerov.“

„Ale komisár Eitelborn, nebodaj počujem náznak uznania vo vašom hlase?“

„Nie,“ mykol ramenom. „Iba konštatujem fakty. Hoci objektívne treba povedať, že chalan urobil kus práce. Ako dedinský policajt nemá také prostriedky, ako napríklad my. V súvislosti s tým je jeho sólo čin celkom zaujímavý. Okrem toho sa jeden z tých dílerov dal na útek, zatiaľ čo spútal druhého. A on ti toho prvého po pol hodine cezpoľného behu dohonil a spacifikoval. Policajt, ktorý ti v dnešnej dobe pobeží niekoľko kilometrov lesom, to sa už len tak nevidí.“

„Nemohol dostať tip? Od niekoho z protidrogového?“

„Isteže mohol. No výsledok to nemení.“

Aneta pokrčila obal od bagety. „Však ma teraz nevymeníš?“ uškrnula sa.

„No neviem,“ vzdychol si Leo. „Ak je to kriminalistický gényus, Bader sa doňho zamiluje a jedného dňa bude naším šéfom. A ja som vtierka a ak sa mu zapáči tvoj stôl, nebudem dvakrát rozmýšľať.“

Aneta sa naklonila cez stôl a plesla ho po líci. Nežne, všimol si Leo. Pozrel na hodiny a postavil sa. Museli ísť.

„Ak je z gangu, mali by sme mať čoskoro jeho totožnosť.“ Obliekla si bundu. „Podľa toho budeme vedieť, kde začať.“

Vyšli z bistra a Aneta naňho prekvapene pozrela, keď si sadol na sedadlo spolujazdca. „Zober si auto, len ma vyhoď u mňa. Ráno som zabudol na tú vec s Mendelom a Bader ma zabije, ak prídem na jeho *welcoming* v teplákoch a neoholený.“

„Dobre sa ty bojíš o svoj prvý dojem u potenciálneho budúceho šéfa,“ podpichla ho.

„Presne.“ Zapol si pás a skrčil sa v sedadle. Aneta mu ešte niečo povedala, ale Leo už bol vo svojich myšlienkach.

Leo vybral z trezora kľúče a odomkol jednu z kartoték. V trojizbovom byte už nebola miestnosť bez uzamykateľnej kartotéky, ak nerátal kúpeľnú. Chcel nájsť zložku Lieskovca ešte pred stretnutím s Baderom. Čupel a prehrabával sa papiermi, kým našiel, čo hľadal.

Za osemnásť rokov si vytvoril informačný archív o miestnom podsvetí, ktorému ten ich oficiálny nesiahal ani po členky. Nemienil na tom nič meniť. Ostal sedieť na zemi a začal listovať v žltej zložke.

Potom sa oholil, obliekol si oblek a chvíľu hľadal kravatu. Medzitým mu pretiekol hrnček s kávou, zanádal a kravatu našiel prehodenú cez radiátor.

Do Baderovej kancelárie vtrhol s pätnásťminútovým meškaním.

„A tu ho máme. Dovolím si predstaviť ti nášho hlavného komisára Leonarda Eitelborna, ktorý je niečo ako moja pravá ruka tu na kriminálke. Zatiaľ čo my sme ešte

spali, hlavný komisár už vyšetroval na mieste činu. To preto sa aj oneskoril, však?“ Bader naňho vyčaril otcovský úsmev. „A toto je náš nový komisár Mendel.“

„Veľmi ma teší.“ Muž, ktorý dovtedy sedel pri Badеровom stole, vstal a podali si s Leom ruky. Bol vysoký, vyšší než Leo. To bolo aj to jediné, čo ho na Mendelovi upútalo. Bol to taký obyčajný chlap v obleku s krátkymi hnedými vlasmi a tuctovou tvárou, akých boli plné ústredia, úrady a ministerstvá. Ani jeho výraz nič neprezrádzal.

Bader im obom položil ruku na plece a hrdo hľadel z jedného na druhého.

„Je tvoj, hlavný komisár. Veľa šťastia, Mendel.“ S tým ich odprevadil z kancelárie. Mendel naňho bezvýrazne hľadel. Leovi došlo, že zrejme na niečo čakal. Nech to bolo čokoľvek, jeho „Volaj ma Leo,“ to očividne nebolo, keďže Mendelov vážny výraz ostával aj naďalej nezmenený.

Ešte pred obedom Mendel odišiel na školenie a Leo ho už nevidel. Nenápadne sa obzrel, či ho neuvidí na obede, ale nebolo ho. Po chvíli si k nemu prisadla Aneta.

„Patrilo by sa, aby si ho zobral na obed so sebou,“ poznamenala.

„Je na školení. Čo pre mňa máš?“

„Zatiaľ na osemdesiat percent utopený, zvyšných dvadsať dostaneš, keď patológ doobeduje.“

„Čiže utopený.“

„Čakal si niečo iné?“

Leo vytrel ukazovák, prostredník a palec. „Zvyčajne sa strieľajú. Telá následne zakopú, hodia do vody alebo sa ich zbavia inak. Takmer by som býval stavil na to, že bude mať guľku v hlave.“

„Je to dôležité? Ak bol z podsvetia, nezáleží na tom, ako ho skántrili.“

„Práveže na tom záleží,“ prižmúril oči a hľadel na svoje prsty v tvare pištole. „Na mafiánskych vraždách je to krásne, že vždy im ide o to, aby sa obeť rýchlo, efektívne

a spoľahlivo zbavili. Ak niekoho hodia do vody so záväžím na nohe, aby sa utopil, sledujú tým nejaký účel. Je to výstraha, chcú nahnať strach. Aha, nemusí to ísť tak rýchlo a hladko, to nám tým hovoria. Hoci my pri tom nie sme tí hlavní adresáti. Je to ich konverzácia a my v nej pre nich nehráme žiadnu rolu.“ Odmlčal sa. „Na mňa to každopádne tak pôsobí,“ uzavrel.

„Mafiánsky psychológ,“ usmiala sa Aneta.

„Chcem, aby si zistila jeho totožnosť. Nikto ho ako nezvestného zrejme nenahlásil, takže databázy.“

Po obede bol Mendel ešte stále preč. Leo vybavil telefonát a odviezol sa do západnej časti mesta. Zaparkoval auto pri pumpe, obehol najbližší dom a vzadu zišiel schodmi do suterénu. Zabúchal na špinavé kovové dvere a bol pustený dnu. Suterén bol tmavý, pretože aj úzke okná, chránené zvonku mrežami, boli prelepené. Zo stropu svietili biele LED tyče. Oproti Leovi stál chlap v teplákoch a rozopnutom župane. Na drevenom stole ležal starý samopal.

„Čistíš Berettu?“ Leo kývol smerom k zbrani.

„Choď do riti, Lee,“ odvrkol muž a zaväzoval si opasok od županu. „Keď si mi zavolať s tým, že sa musíme hneď stretnúť, skoro som dostal infarkt. Myslel som si, že sa prevalilo, že hovorím s fízlom.“

„Jack, klud,“ odvetil Leo a strčil si ruky do vreciek nohavíc. „Chcem len nejaké informácie.“

„A ty ako vyzeráš?“ obrátil sa naňho Jack, pravým menom Max Frisch a opovržlivo ho potiahol za lem saka. „Vyzeráš ako kancelársky fízel, hnus. Normálne sa mi žalúdok stiahol, keď som ťa takto uvidel.“ Odplul si na zem. „Čo si o mne pomyslia, ak náhodou uvidia, že niekto takýto za mnou ide? Ja musím myslieť na svoju povesť.“

Leo sa oprel zadkom o okraj stola a prešiel ukazovák v rukavici po tele samopalu. „Pomyslia si, že živý už nevyjdeš.“

„Vážne, Lee. Takto mi spôsobuješ veľké nepohodlie. Vyzeráš ako kurva prezidenta fízlov. Nevieam, či ti mám ponúknuť kávu, alebo ťa odbachnúť.“

„Lutujem, že si ma takto musel vidieť, Jack.“

„Ser na to,“ kývol rukou a zvalil sa na stoličku s natrhnutým čalúnením. Poškrabal si bradu. „Čo chceš?“

„Chcem vedieť, prečo bol Lieskovec utopený v prístave.“

Jack si zamyslene potukal prstom po fúzoch. „Lebo sa ľahšie topí v prístave ako napríklad vo fontáne.“

„Kto?“

„Thoma.“

„Hovno.“

Jack rozhorčene rozhodil rukami. „Čo sa ma vypytuješ, keď mi aj tak neveríš?“

„Thoma by Lieskovca zabiť nedal. Neznáša fízlov a Lieskovec jedného poslal do nemocnice s otrasom mozgu a amnéziou.“

„Och, áno,“ zasnene si spomenul Jack. „To si mal tiež odo mňa, Lee. Poslal si pekne kyticu?“

„Neser ma, Jack. Prečo ho dal Thoma utopiť?“

„Pretože niekto chcel vyslať signál.“

„Áno. Kto a prečo? Kto všetko bol pritom?“

„Chytrý chlapec,“ zaškeril sa Jack. „Skutočne sa tam zišla menšia spoločnosť, skôr než Lieskovec išiel k rybám. Bol tam Thoma a pár jeho chlapcov. Tipni si ktorí, zrejme tipneš správne.“

„Nie,“ pokrútil hlavou Leo. „To nesedí.“

„Nenechal si ma dopovedať,“ ohradil sa Jack. „Bol tam Thoma, pár jeho chlapcov a zhruba rovnaký počet ďalších. Medzi nimi stál jeden, oblečený asi ako ty teraz, len lepšie.“

„Takže drahý oblek a topánky? Od Thoma som čakal trochu viac.“

„Drahý oblek, talianske topánky, osobne hodil Lieskovca do vody.“

„Tak kto to je?“

„Masturbačná fantázia vás fízlov.“

„Nie,“ zasmial ja Leo. „Nikto ho nikdy nevidel. Je to rozprávka, legenda.“

„Hej, chceš povedať, že tá odrbávam?“ oboril sa naňho Jack. „Viem ti vymenovať mená štyroch ľudí, ktorí tú tvoju rozprávku naživo videli.“

Leo pokrútil hlavou.

„Ver, či never,“ mávol rukou Jack, hoci bolo vidno, že mu to nie je úplne jedno. „Hovorím ti, že tam bol, pretože ľudia, čo tam boli, povedali ľuďom, že tam bol, a tí to povedali ľuďom a tí to povedali mne. A tí, čo tam boli, tvrdili, že to bol on. Preto sa ani len vy fízli nemusíte zaoberať Lieskovcovým vrahom, lebo ho nikdy nechytíte. Ku dnu ho poslal Bosie.“

Kapitola III.

Totožnosť utopenej mŕtvolky zistili, išlo o Arneho Pohla, prezývaného Lieskovec. Aneta sa vrhla na štúdium poznatkov o miestnych mafiánskych štruktúrach, ktoré za dlhé roky útrpne nazbierala kriminálka. Leo za ten čas sedel opretý vo svojom kolieskovom kresle a prikladal si mokrú vreckovku na čelo. Vtedy sa ozvalo krátke zaklopanie a vo dverách stál Mendel so zakladačom v ruke. „Toto si chcel.“

„Diky, polož to na stôl,“ Leo vystrel prst. „Inak, Mendel Aneta, Aneta Mendel.“

„Hlavný komisár desaťročia,“ uškrnula sa Aneta a vstala od stola. „Kleinfeldová,“ podala si s Mendelom ruku. „Aké boli školenia?“

„Nevyhnutné a užitočné.“